

**CỐI SÀNG**

Lần đầu ba tôi giặt mình thực dễ. Ngoài trời mùa hè oi. Nhưng cơn mưa tháng sáu nguồn bọt trắng trút ào ào rồi rồi rồi rồi như cơn mưa, sấm chớp đổ xuống. Trời tối như đêm, mặt trăng trắng thảnh thơi huy hoàng đổ ánh sáng nhàn nhàn vàng hoe, trong veo và sáng hoe.

Theo trăng, tôi mò ra đi vào hẻm vắng. Hẻm này theo các cụ ngày xưa là đi vào cái u túch của cối đá. Cái kết thúc của cuộc đời như khi cũng có hẻm vắng hoe. Tôi đi vào tâm trạng buồn thẫn như người đi trong cõi mơ. Mà mơ thật. Khóm chuối sau nhà làm như trâu chực chờ sấm sét đổ xuống. Chúng ánh lên như vệt sáng long lanh, đổ qua, đổ lại, khi nghiêng mình rồi hốt hoảng, bóng chực chờ tiêu tan. Đột nhiên trước mắt tôi một thân chuối héo hơn thân một người đàn bà đã qua kỳ sinh nở. Nó tàn tạ, vô hồn. Bỗng giác người ta từ trong đó là bóng ma.

Ô! Ma thật. Trước mắt tôi là một bóng ma. Một bóng ma Bà. Tóc thưa, lê thê. Mái tóc dài xoắn xoàng trùm che thân thể yếu. Hồn người cao lên trời, hai tay ôm mặt. Nó khóc, tiếng khóc vọng vẳng vọng giữa trời khuya.

Tôi giật mình. Hai tay giật giật hai vầng thái dương như đèn trên an mình và cũng nhìn cho tận mắt con ma trên người mà lơ lửng hay gặp lúc đi chui vào khuya.

Chúng thảnh thơi nói chuyện ở cây gạo phía Tây đầu làng có ma. Chúng quây quần đã gặp ma. Con ma tóc dài, mặt đỏ tươi, người cao lên trời, hay khóc. Vân vân và vân vân. Chúng thêu dệt câu chuyện ma khuya như một câu chuyện li kì làm người nghe thoáng chốc hơi rợn rợn. Ai nhút nhát qua cây gạo đầu làng là tăng tốc vượt nhanh. Bốn trai gái yêu nhau không dám hôn hò phía tây làng như ngày trước. Chúng thảnh thơi đưa nhau vào vòng vào phía đông làng trên những bờ ruộng gặp gỡ như người đi tìm cái an thân.

Tôi cứ mãi đi, mãi nghĩ và rồi quên cả bóng ma chớp chớp trước mắt lúc này. Đúng là ma thật

rồi. Nó là người sao bỗng chốc lại biến mất đi. Tôi lo toát sợ ng khi đứng một mình dưới gốc cây gạo, cây thiêng nhất vùng này. Lại vớ a trông thấy ma. Một mơ ý nghĩ như chen lên vào đầu tôi. Đi đâu vào giờ này. Hay là mình bị ma dọa. Tôi bị n th n không hiểu mình chết đi đâu. Bất giác như lại thấy bóng mình hiện trong óc. Đúng rồi vì trăng sáng quá và mãi nghĩ trong đầu tôi quên mất rằng mình muộn đi tè giờ đêm. Giờ thì an tâm, tôi kéo quần, đi vệ sinh. Nhưng tôi trong th n th n tha hồ tuần chay. không yên tâm, tôi đứng nhìn về phía mình đứng rồi mới như lại cảm thấy dân gian th n làm mới khi bị ma dọa. Bỗng nhiên nghe phía sau có bước chân người. Bước chân rón rén, lùi dần rồi bỗng nhiên vùng chạy. Tôi tr n một nhìn theo.

Kìa! Ai như con H n. Đúng là con H n rồi. Con H n nhà ông Phan. Thế mà nay giờ còn là ma. X u h tôi vớ a kéo quần lên vớ a khẽ kêu: H n! Con bé nghe tiếng kêu nó càng cảm gần chạy. Tôi r n đi theo.

H n là đứa con gái ngoan nhất làng. Nó vớ a đẹp lại vớ a n t na. Bà mẹ H n đứng là giáo viên. Tuy đã nghe h u nh ông Phan v n n i tiếng là ông thầy đức . Con cái ông bây giờ thành đ t c . Thế ng l n là sĩ quan công an đang công tác t n trên t n. Thế ng th h c đ i h c bách khoa ra tr n g i làm kĩ sư b u đi n. Còn con út- con H n đang theo h c l p 12. Nó h c giỏi lại ngoan đ c nhi u ng i yêu m n. Nó đẹp nh t tr n g. Đã m y l n thi n sinh thành l ch đ u đ t v n g m n.

V y thì đêm nay sao nó lại ra đây. Nó không sợ ma hay nó là ma. Phen này phải làm cho ra nh . Một chút nghi ngờ thoáng hiện qua óc tôi.

..., Mẹ tôi sáu tuổi con bé đã yêu, theo lại con bé k , phải cảm ơn tôi mới giúp con bé bình tĩnh, rồi trong cơn n n nó vớ a. Tình yêu đứng đ i bao giờ cũng đẹp. Nó đ t r t nhi u kì vọng vào “anh y”. “Anh y” h n nó hai l p, h c giỏi, đẹp trai lại con nhà gia giáo. Lúc tr c ba mẹ cũng là giáo viên nh ng g p th th i đành h u s m. Nó g p “anh y” r t tình c . Không hiểu sao nó đã yêu. Nó cũng không ngờ tình yêu đ n s m th . Rồi tình yêu cứ mãi đ c vun vén theo c p s n h n mà m i ngày chúng th n g hay g p. Thế ng y h c giỏi toán lại hay th . Nó hay đ c th cho H n nghe. Toàn là nh ng bài th tình do nó viết. Giờ ng đ c tr tình, lúc tr m, lúc b n g, lúc du đ n g. Con bé thích đ c nghe th và th m đ c nghe hát. Cái l n m n đ u đ i, con gái đ a nào ch n g th .

Năm con bé h c l p 11, thế ng y đi h c xa. Đêm chia tay, nó khóc h t bi t bao nhiêu là n n c m t. Và rồi đêm y ...khôn ba năm đ i m t giờ . Có ăn n n thì đã muộn.

Nhưng lá thối cũng bay đi, bay về như nuôi dưỡng một tâm hồn thối nát. Nhưng rồi sự đời, tình yêu chân chính không phải lúc nào cũng đến với chính trên đôi chân.

..., Theo xúi dục của người đời, nó đã chôn cất giọt máu tình yêu tội lỗi của ông ở u làng. Nhưng mà hai năm trôi qua đây nó đã bao lần hò hẹn. Còn bây giờ, đêm đêm con bé vẫn ra ngoài này, một mình khấn vái giữa trời khuya.

Cuộc sống trôi nó qua đi theo quy luật sinh tử. Song trong cuộc đời, cái ước mơ của cõi đời là nỗi khát khao tình yêu. Khát khao của những bóng ma lang thang trong cõi sống. Sống trong cõi tình, sống trong quy luật bao toàn danh dự. Và sống trong bao nỗi thăng trầm tâm.

Mười mấy năm trôi qua, giờ con bé đã có gia đình riêng. Nhưng của nó bây giờ cũng là giáo viên, nó đi theo nghề của ba mẹ nó. Họp nhau tính, chuyện tình cảm riêng chung. Ngày tháng trôi đi theo dòng đời đã đến như số. quá khứ rồi cũng khép lại theo qui luật của Nhân và Quả. Nhưng quên hay quên rồi đi như. Không biết thì nghĩ con Hạnh, nó có còn buồn thì khi trở lại chốn xưa. Khát khao của mẹ rồi giờ không còn, thay vào đó là con đường thành thang chênh dài hàng trăm kilomet. Con đường của hi vọng, con đường của quá khứ, của tương lai. Nó chạy theo kí ức của thời gian, chạy trong lòng người đời quên đi như.

Như như, quên quên đôi khi cũng là một thói quen của bệnh cho con người khi nỗi lòng với kiếp sống trần ai. Chuyện cháu bé NTN bắt thú rừng ăn một đôi chân và cũng phải phụ duy trì nỗi giận giữ bất đầu cũng là giọt lệ rơi trong bóng tối trầm luân. Sự đời chưa xót bao nỗi đau cay, khổ ăn không hết người mẹ không ra, rồi cũng có khổ thì trước bao nỗi đau của người khác; cũng có khổ nhàn tâm sống trên mặt trời nhưng một cái đau lòng mà vẫn há miệng cười; khổ gì mà trên vai người khác mà cũng nghĩ mình như những người, nào có biết đâu người ta nâng đỡ mình trên đôi vai mà ai nào hay biết... Rồi có khổ tham chấp tham quyền đánh mất cả nhân tâm.

Chào ôi, sự đời!

Khát khao ngày xưa giờ không còn, song con mẹ vẫn còn, con mẹ của cõi sống. Tôi ngã đầu, cõi sống thật đa mang.

**BÀI D THI S 4**

Vi t b i Ban Biên T p  
Th t , 18 Tháng 10 2017 06:30 -

---

Tháng 9, mùa n c trời.